

1

disparando palabras
desde su refugio poético,
el poeta, ta, ta, ta, ta,
ta, ta, ta, ta, taaa
como hieren!
a los conservadores
a los conformistas
y los enemigos de la libertad.

2

ESCAFOIDES

passes nervioses
gent amunt i avall
tothom em mira
provo d'aixecar-me i,
no puc!
les cames no em responen
no puc fugir d'aquest escenari
ja no, avui és l'assaig general
tinc un dels papers principals
i no és el d'heroi.
l'espectacle ha de continuar
després em portaran bombons
em duran pastissos i flors
trucaran els amics
vindran els companys
amb el camió vermell a veurem
la família, preocupada, plorarà,
s'emportarà tots els nervis.
és el darrer assaig i,

tinc por escènica
els dits dels peus?
es mouen! molta merda!
provo d'aixecar-me,
no puc!
sang a terra
un petit bassal
de sang fresca vermella i pastosa
que s'omple d'un degoter
la meva sang O+!
l'espectacle continua
dos actors, un es mou esverat
l'altre a terra.
el decorat és senzill
una cruïlla
el parc nou al fons.
l'atrezzo, només un cotxe
i una moto.
a l'escena estic en PLS
ja no provo d'aixecar-me
A M N E S I A
m'han tret el casc
sóc dins l'ambulància
amb una via al braç.
no puc aixecar-me
la llum del sostre
em mira insistentment.
a fora, l'altre actor bufa
quadruplica la tassa d'alcoholèmia
s'acaba l'escena.
el públic passa a felicitar-me
s'acaba l'assaig de la meva mort.
gràcies per venir

3

06. 29 A.M. 8 MARÇ 2015
al que madruga
le atropella un coche.

4

8 DE MARÇ 18º/5º
SORTIDA DE SOL 7:11
POSTA DE SOL 18:53
PROBABILITAT DE PLUJA 4%

es pot pondre el sol
abans de sortir, i
plorar més del que es preveia

5

sóc mort
el temps s'ha aturat
si més no, per mi
sóc mort un dia de tants
a un carrer qualsevol
estirat a l'asfalt
dessagnant-me atropellat
per un cotxe qualsevol
en mans d'un borratxo qualsevol.
sóc mort
desapareix l'espai que habito

deixaré buit l'espai que sóc.
sóc mort
m'he quedat sense temps, i
sense espai
no he sigut historia
record com a molt.
sóc mort
absurdament mort
una broma pesada
un menyspreu a l'ego
una prova,
de la fragilitat de l'existència.

6

com quan ens vam conèixer
trenta anys després
una parelleta jove passejant
pels mateixos carrers canviant
amb els mateixos somnis
de canviar el món
recolzats en un amor
inimaginable
al barri d'on venim.

7

soy el muerto de este entierro
al que todos vinieron a despedir
del que todos hablan
al que muchos lloran

no lloran por el gato atropellado
ni por el pájaro que chocó, con
un cielo de cristal.
la muerte se pasa por la vida
a recordar que pronto llegará
corre, haz poesías!

8

he estado en mil batallas
he luchado sin armas
apenas con una ligera armadura
al lado de mis compañeros
con los sentidos alerta
con toda la potencia de mis músculos
he luchado bajo el sol
bajo la lluvia y la nieve, y
hasta he bajado a los infiernos
he sentido la soledad
en medio de la batalla
sumado mi esfuerzo
restado mi miedo
he luchado contra titanes
contra dioses y hasta contra la muerte
en trincheras, en los montes
entre la chatarra y en las ciudades.
por ahora, siempre vuelvo a casa
como un perro atropellado
a lamerme las heridas
he llegado extenuado
herido y quemado,
como los guerreros griegos,

llagado, lacerado, roto
vencido por la impotencia.
se apagaron los fuegos
se borraron las marcas
se secó la sangre
brotaron los bosques
se reconstruyeron las casas
se curaron las heridas,
se enterraron los muertos.
he estado en mil batallas
no sé si gané alguna.

9

he muerto otra vez
y a cada muerte, por ahora,
le sigue un renacimiento.
pero algo se pierde en el proceso,
alguna cosa se desvanece
dejando una ausencia,
un recuerdo olvidado.
algo que ni se crea
ni se destruye,
sólo se transforma.
cuando se agote
no habrá más nacimientos.
en qué me transformo?
seré recuerdo,
hasta que sea memoria,
luego, sólo olvido.

23-4-2015

10

caer y que se rían
caer y levantarte

caer para esquivar la hostia
caer y romper la bicicleta

caer sin paracaídas
tirarse y rebotar

caer y no poder levantarte
caer y que te levanten

caer y quedarte sentado en una silla
peor caer y arrastrarte
o quedarte en el suelo

caer y ser pisoteado
caer y no llegar

caer en caída libre
caer, la única constante

caer sobre los que cayeron antes.

11

encara no!
i quan ho facis
no vinguis a l'alba.
vine al vespre
quan les ombres s'allarguen
desfigurant la realitat
quan els estels conviden a somiar
en mons llunyans, i
en la relativitat del temps
però ara, no!
encara no!
tinc feina i no et podré atendre
deixa'm acabar aquesta espardenyia
escriure un altre poema
pel que em puguin recordar.
deixa'm estimar, una vegada més
dir als meus fill unes darreres paraules.

12

cada matí, malgrat el fred
neteja les cendres del dia abans
encenc el foc
amb papers i fusta petita
per tornar a escalfar la nostra llar.